

A portrait of a woman with short brown hair, smiling slightly, wearing a dark blue top. She is sitting and has her hands clasped in front of her. The background is a soft-focus indoor setting with a warm light source visible in the upper right.

MIET SCHRAEPEN VAN
VZW AMBULANCE WENS
VERVULT DE LAATSTE
WENS VAN PALLIATIEVE
PATIËNTEN

“Nog één keer naar zee,
nog één keer de kinderen
zien sporten... **Aan het
einde zijn het de kleine
dingen die tellen**”

“Ik was vroeger een grote fan van De Droomfabriek. Nu heb ik mijn eigen droomfabriek.” Miet zorgt er, samen met een heel stel andere vrijwilligers, voor dat mensen in schoonheid afscheid kunnen nemen van het leven.

Miet Schroepe is een van de vele verpleegsters die elke dag klaarstaan voor zieke patiënten. Ze doet het met hart en ziel, en een loch op haar gezicht. Ook al is het niet altijd makkelijk: de meeste patiënten komen en gaan, maar er zijn er ook die het ziekenhuis niet meer uit kunnen. Toen haar ouders zes jaar geleden op vakantie gingen, beseftte Miet dat niet iedereen het geluk heeft om op reis te kunnen gaan. Op dat moment konden palliatieve patiënten op geen enkele dienst een beroep doen om even te ontsnappen aan het ziekenhuisbed. Daarom richtte Miet, samen met schoonbroer Michel en broer Jan Ambulance Wens België op, een vzw die de allerlaatste wens van palliatieve patiënten vervult. Hiervoor haalden ze inspiratie bij de Stichting Ambulance Wens in Nederland, die al meer dan tien jaar hetzelfde doet voor ongeneeslijk zieke patiënten. Een oude vriend, zelf ambulancier, schonk hen meteen een ambulance toen hij over hun plannen hoorde. En het ziekenhuis waar Jan werkt als ambulancier, sprong mee op de kar door hen de materialen te schenken die ze nodig hadden om de patiënten de juiste zorg te kunnen bieden.

Hoe zien de laatste dagen van een palliatieve patiënt er eigenlijk uit?
Miet: “Die spelen zich vaak af in bed, thuis of in het ziekenhuis. Familie en vrienden komen op bezoek, maar zelf even de deur uitgaan, weg uit die omgeving van dokters en verplegers, dat kan niet. Patiënten die niet meer kunnen genezen, zijn aan hun bed gekluisterd. Soms maar een paar dagen of weken, anderen brengen nog jaren door op een palliatieve afdeling. En vaak onverwacht. Dan worden ze opgenomen in het ziekenhuis, zonder te beseffen dat ze nooit meer naar huis zullen gaan. En dan hoor je: ‘Mijn dochter is nog maar net zwanger’, of ‘Mijn zoon trouwt volgende maand!’”

En jullie zorgen dan dat ze er toch naartoe kunnen.

“Dat klopt. Want het is toch vreselijk om het huwelijk van je kind te moeten

missen? Voor het kind zelf is dat ook een domper op de feestvreugde. Maar als naaste van een palliatieve patiënt kun je dat vaak onmogelijk voor elkaar krijgen. Een ambulance huren is verschrikkelijk duur en dan moet je nog een verpleegkundige vinden die de patiënt een hele dag wil begeleiden. Want zonder medische hulp mag niemand het ziekenhuis verlaten.”

Hoe voorzien jullie in de medische zorg die de patiënt nodig heeft?

“Wij hebben een heel team van verpleegkundigen en ambulanciers die als vrijwilliger meegaan in hun vrije tijd. En we krijgen de nodige materialen van het ziekenhuis waar Jan werkt. Zonder onze mensen en zonder dat materiaal zou een ziekenhuis de patiënt niet laten vertrekken.”

Jullie zijn dus op alles voorbereid?

“Mocht er op zo'n dag iets foutlopen, dan hebben we inderdaad de juiste mensen en middelen om in te grijpen. Maar in die zes jaar dat we bestaan, hebben we dat gelukkig nog niet meegemaakt, en de kans is ook klein. De patiënten zijn zo opgewonden dat ze alles doen om die dag samen met hun geliefden goed door te komen. Dat zie je, ze bloeien helemaal open. Voor heel even zijn ze weer de persoon van vroeger, van vóór de vreselijke ziekte. En dat geeft hen de kracht om door te zetten. Nog niet zo lang geleden hebben we de wens van een zieke man uit het Antwerpse vervuld. Hij wilde heel graag nog één keer naar de vliegtuigen kijken. Maar het is niet bij kijken gebleven. Een piloot is met hem rond de Boerentoren gevlogen. Hij was in de volken, letterlijk én figuurlijk. Op het einde van de dag was hij uitgeput, maar voldaan. ‘Het plaatje is of’, zei hij toen we afscheid namen. De dag na-dien is hij zachtjes ingeslapen.”

Is het mentaal niet zwaar?

“Als ik heel eerlijk ben, is het inderdaad niet altijd even makkelijk. Zeker op een emotioneel moment tijdens de dag. Dan moet ik soms vechten om niet in tranen uit te barsten. Maar we worden goed opgevangen. Mijn ou-

ders, die ons altijd helpen waar ze kunnen óók binnen de vzw, blijven wakker of staan soms midden in de nacht op om ons op te wachten met een kop koffie. Dan kunnen we ons verhaal kwijt. Maar we kunnen ook beroep doen op professionele hulp. Een psycholoog staat voor al onze mensen klaar als het nodig is, vrijwillig. Het allermeest moeilijkste aan wensen vervullen van palliatieve patiënten is als je te horen krijgt dat een wens niet kan

“Ook voor de familie en vrienden is die dag samen erg belangrijk. Ze herinneren zich de mooie momenten, in plaats van de patiënt in het ziekenhuisbed”

doorgaan omdat de patiënt overleden is. Zo kregen we onlangs een aanvraag van een jonge papa met drie tienerzonen in huis. Hij wilde nog een laatste keer iets avontuurlijks doen met zijn zonen. Een dagje varen, dat zou het worden. Maar drie dagen voor zijn wens in vervulling zou gaan, is hij onverwacht heel snel achteruitgegaan en uiteindelijk overleden. Dat doet pijn. Niet omdat al onze moeite dan voor niets is geweest, natuurlijk niet. Wel omdat de herinneringen die dan gemaakt zouden worden voor de mama en de drie kinderen, in één keer worden afgenomen.”

KLEINE WENSEN, GROTE HERINNERINGEN

Hoe belangrijk zijn die herinneringen aan de wensdag?

“Heel belangrijk, ze maken deel uit van het rouwproces; ze doen het hele ziekteproces even vergeten. Mensen denken dan achteraf niet terug aan het ziekenhuisbed waarin de patiënt de laatste dagen, weken of maanden van zijn leven heeft doorgebracht. Ze denken alleen nog maar aan die ene dag waarop ze hun échte geliefde terugkregen, zoals ze hen al die jaren daarvoor hebben gekend. Zo zijn we eens met een vrouw naar zee gereden; ze wilde heel graag pizza op de →

“Onlangs kregen we een aanvraag van een jonge papa. Hij wilde nog eens een dagje gaan varen met zijn zonen. Drie dagen ervoor overleed hij. Dan hebben wij het ook zwaar, ja”

kijken. Op de dag dat we wilden gaan, was het park eigenlijk gesloten. Maar speciaal voor haar en haar familie voerden ze een show op, gevolgd door een kennismaking met de dolfijnen. Zonder ook maar één cent te vragen. Intussen weet iedereen waar we voor staan, en waar we het voor doen.”

VEEL HELPENDE HANDEN

Had je verwacht dat mensen zo zouden openstaan voor jullie werk?

“Het werd me al meteen duidelijk dat veel mensen achter ons initiatief staan. En dan heb ik het niet alleen over de mensen die ons financieel steunen door giften of sponsoring, maar ook over onze eigen mensen. Als iemand me vraagt of ze eens een keertje mee mogen op wens, als verpleegkundige of ambulancier, waar schuw ik ze meteen: ‘Als je één keer meegaat, wil je blijven meegaan.’ Velen lachen het weg, maar ze zijn wel allemaal gebleven. En daar ben ik heel dankbaar voor, want zonder hen zou Ambulance Wens België misschien niet meer bestaan.”

Ga je zelf ook nog mee op wensdag?

“Natuurlijk! De mensen die een wens aanvragen, komen altijd eerst bij mij terecht. Sommige verhalen reken me zó, of met sommige mensen heb ik meteen zo'n klik, dat ik het voor geen geld zou willen missen. En soms vraag ik zelfs een dagje vrij op mijn werk om toch maar mee te kunnen gaan. Toen een mama wenste om haar twee kinderen voor de allerlaatste keer te zien sporten, wisten we dat we het niet op één dag klaargespeeld zouden krijgen. De ene handbalde, de andere deed aan paardrijden. De eerste dag was de vrouw een beetje onrustig door de spanning, denk ik. Dus ben ik de twee-

de dag opnieuw meegegaan, ook al moest ik eigenlijk werken.”

Kun je je job als verpleegster makkelijk combineren met de wens?

“Absoluut! Het zijn soms heel lange dagen. We vertrekken vaak om zeven uur 's morgens en komen geregeld na middernacht pas thuis. Maar dan vaak met een extra portie energie. Als je doodzieke mensen opnieuw ziet lachen, mensen die op sterven liggen weer ziet stralen, is dat het mooiste wat er is. Onbetaalbaar.”

Straks bestaan jullie zes jaar, dat is iets om trots op te zijn!

“Dat zijn we ook. Al die jaren, al die wensen die we al hebben mogen vervullen, ze hebben ons zoveel rijker gemaakt. We hadden ook nooit verwacht dat het zo'n impact zou hebben op mensen. Geregeld krijgen we berichten van familieleden en vrienden van overleden patiënten om ons te bedanken, of om ons op de hoogte te houden over de kinderen of kleinkinderen. Fantastisch! Ik wil toch nog even onderstrepen dat het een werk is van veel handen. Al onze verpleegkundigen, al onze ambulanCIers en alle mensen die ons steunen, zijn we voor eeuwig dankbaar. Ik hoop dat we nog lang families een dag mogen bezorgen die ze voor de rest van hun leven kunnen koesteren. Want dat is waar we het voor doen.”

Wil je zelf een wens aanvragen voor een geliefde? Op www.ambulancewens.be vind je alle informatie. Je kunt ook altijd mailen naar info@ambulancewens.be of bellen naar 0468-14 14 14. Of wil je graag een steentje bijdragen? Surf dan naar www.ambulancewens.be

dijk eten. Samen met haar zus en een goede vriendin hebben we gesmuld. De week nadat die vrouw overleden is, zijn de zus en de vriendin teruggekeerd naar het restaurant, om de herinnering levend te houden.”

Wensen van ongeneeslijk zieke mensen zijn vaak mooi in hun eenvoud: nog één keer naar huis of naar zee.

“Dat klopt. Ze willen vaak nog een laatste keer naar een plek die een speciale betekenis heeft, waar ze herinneringen kunnen ophalen. Vaak gaat het om wensen in familieverband. De kinderen nog een laatste keer zien sporten, het pasgeboren kleinkind zien buiten de ziekenhuismuren of een van de kinderen zien trouwen. Als je zweeft tussen leven en dood, zijn het de kleine dingen die belangrijk zijn.”

Hoe meer mensen, hoe meer vreugde. Maar kan de hele familie altijd mee?

“Wij betalen altijd alles voor de patiënt en voor twee familieleden of vrienden die meerijden met de ambulance. Natuurlijk kan de hele familie mee, maar dan vragen we wel dat ze zelf voor vervoer zorgen en de kosten op zich nemen. En dat is nog nooit een probleem geweest. Integendeel. Soms gebeurt het dat we met de hele bende gratis binnen mogen. Zo droomde een 14-jerig meisje van een bezoek aan het dolfinarium. Ze was gek op dolfijnen en wilde dolgraag naar een show gaan